

Pergite

VSF:s interntidning #1 2011

Kongressdebatt:

“Behåll sommarkursen!”

VSF och Vänsterpartiet

“Marxismen visar vägen framåt!”

Rapport:

Feministisk konferens i Bryssel

Kultur:

“Ett museum över Europa”

VÄNSTERNAS STUDENTFÖRBUND

VSF

Vänsterns Studentförbunds åttonde kongress
22-23 januari 2011 i Sofielunds Folkets Hus, Malmö

Innehåll

Ledare: Välkommen till kongress i Malmö	3
Rapport från Brysselresan	5
Kulturkrönika: Ett museum över Europa	8
Så funkar en kongress	12
Rapport från lokalföreningarna	14
Debatt:	
“Sommarkursen, en instution för bra att bortprioritera!”	16
“Nya former för studiearbetet”	18
“VSF och Vänsterpartiet”	20
“Relationen till Vänsterpartiet och Ung Vänster är speciell”	22
“Marxismen visar vägen framåt!”	24

Pergite är VSF:s interntidning
Redaktion: John Lyshag & Daniel Nyström
Ansvarig utgivare: Mikael Pettersson
Layout: Olof Holmgren

Kontakt: pergitered@gmail.com

Medverkande i detta nummer:

Mikael Pettersson
Johanna Korbutiak
Hans-Albin Sätenberg
Felicia Mulinari
Alexander Regander
John Lyshag
Ellika Sevelin
Hanna Gunnarsson
VSF Södertörn
VSF Malmö

Ledare/Mikael Pettersson, tillförordnande ordförande

Välkommen till kongress i Malmö

VI HÅLLER I ÅR kongress i Malmö som sedan några år är min hemstad. En stad mitt i förändringen. En stad i en framtidsregion. Malmö är sedan länge och för alltid förändrat. Det Malmö där studier var "för de andra – inte för oss" är borta. Men vi bär stadens historia, dess erfarenheter och minnen med oss när vi går in i det moderna kunskapssamhället. Men trots att dörarna till högskolan har öppnats för fler än någonsin så består den sociala snedrekryteringen till högre studier. Problemet har sedan vi byggde ut högskoleväsendet dis-

kuterats men mycket lite hänt. Klassklyftorna består. Fortfarande är det vanligare att barn till akademiker läser vidare än att vi från arbetarhem gör det. Sverige har inte råd att gå miste om stora begåvningsresurser. Högre utbildning måste bli en självklar valmöjlighet för alla- inte bara några.

Glöm inte att för bara sextio år sedan var det få förunnat att gå mer än sex år i folkskolan. Färre än var tionde hade råd eller möjlighet med en gymnasieutbildning. Bara två på hundra hade en akademisk examen. Utbild-

ning var reserverad för överklassen. Jag framhåller detta då allt inte var bättre förr. När vi lyssnar till arbetarrörelsens eftervalsanalyser så glorifierar man ett industrisamhälle där arbetarklassens söner och dörar var bundna till industrins maskiner. Det finns de som till och med påstår att vi är den första generationen på länge som fått det sämre, jag köper inte det. Glöm inte att vi är första generationen som på bred front har möjlighet att läsa vidare, flytta, pröva våra egna vingar och förverkliga just våra drömmar. Vi lever den svenska drömmen.

Den stora utmaningen för vänstern nu är att vinna stöd för ett samhällsbygge där alla får den nödvändiga utbildning som det moderna samhället kräver. Det är därför vi aldrig sviker folkhögskolorna och komvuxeleverna. Men det handlar inte bara om individens möjligheter att förverkliga sig själv, kunskapen blir nämligen större när den delas av fler.

På förra kongressen fick förbundsstyrelsen i uppgift att bygga fler lokalföreningar, få in fler medlemmar och stabilisera organisationen. När vi nu skriver bokslutet konstateras: Vi har byggt fler lokalföreningar, vi har blivit fler och organisationen är stabilare.

Det var aldrig tanken att jag skulle bli tillförordnad ordförande, men nu blev det så. Det har inte varit en optimal situation, men jag lovar er när

“Vi ska berätta om vänstern som en frihetsrörelse för individen, visa varför vi behövs och vad motsatsen är.”

jag påstår att jag hela tiden sett till organisationens bästa. Som jag tidigare aviserat vill jag inte heller bli kongressvald ordförande. Däremot vill jag vara aktiv i den framtidsdebatt som förs inom den breda vänstern.

Jag tror till väsentliga delar på vår politik men det är klart vi behöver förändras och utvecklas, men framförallt binda ihop och utveckla vår berättelse för framtiden. Som Lena Andersson beskrev det i Dagens Nyheter för några månader sedan:

”Politik är besläktat med teater. Inte teater i den slarviga bemärkelsen, sken, yta och förställning, utan teater i ordets bästa mening: en metod för att berätta om livet, för att urskilja maktrelationer och mångtydighet,

renodla perspektiv, påminnas om och få syn på saker, ge förhöjd livskänsla”

Vi ska berätta om vänstern som en frihetsrörelse för individen, visa varför vi behövs och vad motsatsen är. Alltför länge har vi byggt upp våra idéer kring stora och komplexa samhällsmodeller. Som arkitekten som glömmer att det ska bo och arbeta människor i husen som ritas. Som ingenjören som bortser från att människor ska använda den manick som uppfins. Människan måste vara i centrum, inte systemen.

Som **Hjalmar Branting** uttryckte det: ”målet är att alla ska kunna förverkliga sina bästa stämningars längtan”.

Välkommen till Malmö!

Rapport från Brysselresan/ Joanna Korbutiak, VSF Uppsala

Feministisk konferens i Bryssel

VÅR MUNTRA GRUPP PÅ 24 VSF:are fick torsdagen den nionde december äran att medverka under en alldeles äkta hearing i europaparlamentet. Låt mig börja med att säga så här, nu vet jag lite mer om vad våra skattepengar går till. I sammanträdesrummet fanns stiliga servitörer i fluga, croissanter i massor och tre tolkar för varje språk.

Men som sagt man måste ju ta seden dit man kommer...

Hearingen anordnades av GUE/NGL (den grupp som vänsterpartiet tillhör i parlamentet) och temat var jämställdhet. Konferensen syftade till att utbyta erfarenheter om olika partiers arbete för jämställdhet samt att ge en lägesrapport på jämställdhetsfronten från de deltagande länderna. Som vi

förstod det innan skulle man också debattera framtidsstrategier, men man kan säga att rapportbiten tog upp den mesta av tiden och fokus låg på hur den ekonomiska krisen slagit mot arbetarna och jämställdheten. För en feminist som mig skar det i hjärtat att höra hur kampen för jämställdhet mosats under finanspolitikens stövlar och det gör en förbannad

“För en feminist som mig skar det i hjärtat att höra hur kampen för jämställdhet mosats under finanspolitikens stövlar och det gör en förbannad att höra om hur många av de segrar som kvinnorörelsen vunnit nu löses upp.”

att höra om hur många av de segrar som kvinnorörelsen vunnit nu löses upp.

Från bland annat Spanien, Portugal och Frankrike fick vi höra hur jämställdhetsarbetet sopats under mattan av ledande politiker med argumentet att man i dessa tider inte har råd med en sådan lyx som jämställdhet mellan könen.

För en feminist som mig skar det i hjärtat att höra hur kampen för jämställdhet mosats under finanspolitik-

ens stövlar och det gör en förbannad att höra om hur många av de segrar som kvinnorörelsen vunnit nu löses upp.

Kvinnors rättigheter fick helt enkelt inte plats i krisens budget, sådant får vi på vår höjd ägna oss åt under högkonjunktur. Flera talare poängterade att det i kristider alltid är det dem som befinner sig längst ner i samhällets hierarki som drabbas hårdast och påminde oss om det faktum att inga segrar är vunna för evigt.

Man kan lätt bli mörkrädd när man hör om hur läget ser ut i Europa, att kvinnor bland annat nekas rätten till sin egen sexualitet, kvinnor bland annat nekas rätten till sin egen sexualitet, till abort och till ett arbete utanför hemmet, samt att homosexualitet av flera ledande politiker fortfarande betraktas som en sjukdom.

Klumpen i magen växte ytterligare under andra halvan av konferensen då vi får höra rapporter från Palestina, där gravida kvinnor förlorar barn

då de stoppas i vägspärrar på väg till förlossning, från Iran, där kvinnor stenas till döds för påstådda äktenskapsbrott och från Västsahara, där kvinnor i flyktingläger våldtas av marockanska soldater.

Man kan lätt bli mörkrädd när man hör om hur läget ser ut i Europa, att kvinnor bland annat nekas rätten till sin egen sexualitet, kvinnor bland annat nekas rätten till sin egen sexualitet, till abort och till ett arbete utanför hemmet, samt att homosexualitet

av flera ledande politiker fortfarande betraktas som en sjukdom.

Då är det tur att vi har europaparlamentets absolut bästa parlamentariker på ordförandeposten i jämställdhetsutskottet, nämligen vänsterpartiets **Eva-Britt Svensson**. Fru Svensson (som hon kallas i parlamentet) tog oss alla med storm, denna 64 åring är respekterad och välkänd i hela parlamentet och i år vann hon till och med förstapris som EU-parlamentets bästa parlamenta-

riker. Detta har gett henne en bred bas och ett stort kontaktnät, som gör att hon trots högervindar och en utbredd moralkonservatism faktiskt kan åstadkomma saker i parlamentet. Tack vare socialisten och feministen Eva-Britt Svensson och hennes medarbetare ser framtiden i den europeiska unionen trots allt inte fullt så mörk ut för kvinnor och HBT-personer som konservativa högerkrafter hoppas på.

Kulturkrönika/Hans-Albin Sätenberg, VSF Malmö

Ett museum över Europa

Det är tidig december 2010. Vi är 24 vsf:are i Bryssel, en delegation inbjuden av Vänsterpartiets EU-parlamentariker **Eva-Britt Svensson**. En förmiddag under tar vi spårvagnen en bit utanför staden för att besöka vad vi tror är ett museum som försöker göra upp med Belgiens historia som kolonialmakt i Afrika. Besöket blir en besvikelse. Afrika-museet – ja, det heter så - utgör närmast en hyllning till Belgiens koloniala äventyr. Uppstoppade vilda djur blandas med vad som antagligen ska föreställa traditionella "afrikanska" jaktvapen och musikinstrument. I museishoppen säljs

kopior av afrikanska trummor. Vi får reda på att museet ägs av en stiftelse som bär **Leopold II:s** namn, den belgiske kungen som gjorde dagens Kongo till sin privata egendom och vars grymheter mot kongoleserna är väldokumenterade. Mycket riktigt hittar vi i en av utställningsmontrarna en byst i elfenben av kung Leopold. Han står också staty på museets innergård. I en sal informerar en skylt om att belgarnas tid i Kongo kom att sätta djupa spår i såväl den belgiska som den kongolesiska nationen. Minnet av Afrika-museet släpper inte greppet om mig. För att få utlopp för min

vrede över ett Europa som inte har gjort upp med sitt koloniala förflutna slukar jag under julhelgen **Frantz Fanons** *Jordens fördömda* (Leopard förlag, 2007), en bok som har kommit att kallas "de undertrycktas bibel". Fanon föds 1925 på den fransktaliga ön Martinique i Karibien. Han växer upp till fransk patriot, gör den franska republikens ideal till sina, ansluter sig under Andra världskriget till general **de Gaulles** trupper och deltar i landstigningen i Normandie 1944. I Paris utbildar Fanon sig till psykiater, men upptäcker under sin tid i Frankrike hur han som är svart behandlas som en andra klassens medborgare av den republik han varit beredd att ge sitt liv för. Successivt tvingas han omvärdera sin bild av såväl Europa som den koloniala världen.

Under 1950- och 1960-talen röner de nationella befrielseströrelserna stora framgångar i Asien, Afrika och Karibien. Allt fler länder lyckas skaka av sig det koloniala oket och når formell självständighet. I Latinamerika lyckas nationalistiskt sinnade rörelser nå regeringsmakten och i USA är medborgarrättsrörelsen på frammarsch. 1954, samma år som den vietnamesiska motståndsrörelsen besegrar Frankrike, gör Algeriet uppror mot den franska kolonialmakten. Fanon åker till Algeriet för att arbeta som psykiater innan kriget brutit ut, men ansluter sig senare till den algeriska befrielseströrelsen FNL. Han utses bland annat till den provisoriska algeriska regeringens ambassadör i de nyligen befriade länderna i Västafrika. 1961 insjuknar han i leukemi och åker först till Moskva och därefter till Washington DC för att få vård. På några veckor skriver han *Jordens fördömd*, rädd för att han ska dö innan han hinner skriva färdigt. Men han blir klar och går bort samma dag som boken beslagtogs och förbjöds i Frankrike. Året därpå vinner Algeri-

et sin självständighet.

Jordens fördömda kan inte genre-bestämmas. Den är en rasande skrift, en essä, ett manifest, men framför allt kraftfull politisk poesi. Den hast med vilken Fanon skrev verket känns på varenda sida och får läsaren att vilja insupa varje uppslag så snabbt som möjligt för att få vända blad och läsa vidare. Fanon beskriver hur såväl koloniseringssprocessen som befrielsekriget påverkar både den koloniserade och kolonisatören. Han har förmåga att utifrån ett psykologiskt perspektiv skildra hur individens syn på sig själv och andra förändras genom kolonisering och avkolonisering samtidigt som han belyser hur det kapitalistiska systemets klasstruktur bär upp kolonialismen, och han gör detta med ett språk som för den som är ovantränad i psykologi inte bara är begripligt utan också gripande:

Avkoloniseringen kan aldrig ske obemärkt. Den inverkar på människans innersta väsen och förändrar det i grunden. Den förvandlar åskådare, förkrossade i sin obetydlighet, till huvudpersoner som plötsligt befinner sig i ljuskäglan från historiens strålkastare, i en grandios upplevelse. Den ger människan en egen rytm, genom kontakter med nya människor – ett nytt språk, en ny mänsklighet. När en koloni blir fri skapas verkligen helt nya människor. Denna skapelse är inte resultatet av någon övernaturlig makt: det koloniserade 'tinget' blir människa under själva den process varigenom hon befriar sig. (s 54)

Karakteristiskt för *Jordens fördömda* är Fanons kritik den dominerande eurocentrismen bland de intellektuella i tredje världen som ser det till sin uppgift att omforma sina länder till Europas avbild. Fanon menar att detta inte är möjligt då de västeuropeiska nationernas skapades under helt

“Jordens fördömda är inte en hyllningssång till de nationella befrielseörelserna. Marxisten Fanon blottlägger och kritiserar rörelsernas brister och felaktiga strategier.”

andra förutsättningar än de som råder då nationerna i Afrika och Asien slåss för sin självständighet. Därtill riktar han skarp kritik mot de som tror att Europas rikedom är uppnåelig för alla länder:

I jämförelse med denna värld [tredje världen] vältrar sig de europeiska nationerna i det mest utmanande välstånd. Denna europeiska välmåga är bokstavligen en skandal, därför att den har byggts upp på slavarnas ryggar och närt sig på deras blod. Den ha vuxit upp ur den underutvecklade världens jord och underjord. Europas välfärd och framsteg har tillkommit på bekostnad av miljoner negrer, araber, indier och östasiater som har svettats och slitit till döds för européerna. Detta tänker vi inte glömma. (s 98-99)

Jordens fördömda är inte en hyllningssång till de nationella befrielseörelserna. Marxisten Fanon blottlägger och kritiserar rörelsernas brister och felaktiga strategier. Han går också i polemik mot den ortodoxa marxism som säger att det är det urbana proletariatet som kommer att genomföra revolutionen. Fanon menar att det kanske är riktigt i Europa, men det stämmer inte i kolonierna, där

städernas arbetare utgör ett relativt privilegierat skikt. Istället manar han till organisering bland landsbygdens fattiga jordbrukare:

De flesta nationalistiska partier underlåter systematiskt att vända sig till bönderna. Nu står det emellertid klart att i de koloniala länderna är det bara bönderna som är revolutionärt inställda. De har allt att vinna och inget att förlora. Den nedtryckte och uthungrade bonden är den exploaterade som först inser att endast våldet lönar sig. För honom finns ingen kompromiss, ingen möjlig överenskommelse. (s 72)

Även trasproletariatets revolutionära potential lyfts fram av Fanon:

De män som landsbygdens befolkningstillväxt och den koloniala expropriationen tvingat att överge fädernejorden kretsar oavlåtligt runt de olika städerna i hopp om att endera dagen kunna komma in i dem. I denna massa, bland befolkningen i plåtskjulsstäderna, mitt ibland trasproletariatet, är det som upproret finner den spjutspets som ska öppna dess väg in i staden. Svultna stackare, som rivits lott från sin stam och sin släkt, utgör

en av de mest spontana och radikala revolutionära krafterna hos ett koloniserat folk. (s 121)

Fanons kritik av eurocentrismen – både borgarklassens och den intellektuella vänsterns - utgör befriande läsning och är den julklapp jag behöver för att bearbeta besöket på kung Leopolds Afrika-museum. Men trots att den omvälvande epok som Fanon beskriver kan sägas vara ett avslutat historiskt kapitel när hela Afrika är avkoloniserat (med Västsahara som notoriskt undantag), känns *Jordens fördömda* märkligt aktuell. Fanon förutsåg att koloniernas politiska självständighet inte var liktydig med deras ekonomiska dito, än mindre en garanti för att folken i tredje världen skulle kunna bygga ett socialistiskt samhälle. Han varnade för USA ("ett monster hos vilket Europas laster, sjukdomar och omänsklighet antagit ohyggliga proportioner") och förutsåg brodermord, stamkrig, religiösa uppsving, borgerliga enpartidiktaturer och fördjupade klyftor mellan stad och landsbygd.

Fanons kritik av de nationalistiska rörelserna ("de ställer inte sina teoretiska kunskaper i folkets tjänst utan söker i stället pressa in massorna i ett

på förhand uppgjort schema") är en uppmaning till intellektuell kreativitet och mod vars giltighet inte kan begränsas till 1960-talets Afrika. I en tid då Europas arbetarepartier tycks ha stagnerat kanske en blick söderut kan skänka inspiration till nya idéer och fördjupad kamp om vi hos Fanons vågar betrakta begreppet "Europa" inte som en kontinent utan som den i grunden borgerliga idétradition som har präglat vår 1900-talshistoria:

Vi bevittnar idag Europas stagnation. Låt oss dra oss ur denna stillastående rörelse i vilken dialektiken efterhand förändrats till en jämviktens logik. Låt oss vända tillbaka till människan, till den tanke som är verklighet, till människans samlade hjärnmassa, som kräver allt fler kontakter, allt mer specialiserade förbindelsenät och allt mänskligare budskap att förmedla.

[...]

Alltså, kamrater, låt oss inte erlægga någon tribut till Europa genom att skapa stater, samhällen och institutioner som är inspirerade av dess mönster." (s 253-4)

How to/Felicia Mulinari, VSF Malmö

VSF kongress

22-23 januari

Helgen den 22 och 23 januari är det dags för vsf:s åttonde kongress! Kongressen kommer att vara i Malmö och på plats kommer det att finnas kamrater från hela förbundet, från Umeå i norr till Malmö i söder. På kongresser bestämmer vi vilka politiska prioriteringar vsf skall ha de närmaste åren, på kongresser väljer vi förbundets politiska och organisatoriska ledning, men framförallt så är det på kongresser som vi träffas och

genom interna diskussioner och utbyte av erfarenheter formerar oss, som ett helt förbund. Diskussionerna och besluten som tas på kongressen är därför intressanta för alla, eftersom de sätter grunden för hur vi skall jobba hemma i våra lokalföreningar. Därför är det också viktigt att alla är med på hur en kongress fungerar - ibland kan man känna att man tappar bort sig en djungel av konstiga ord och begrepp - kanske kan den här ordlistan vara en hjälp.

Verksamhetsplan

Förbundsstyrelsen lägger ett förslag till verksamhetsplan; alltså ett förslag till vad vi skall prioritera och göra under kongressperioden.

Principprogram

Ett program som innehåller vår ideologi, vad vi står för mer grundläggande, och som hela tiden diskuteras och som kan ändras på kongresser.

Stadgar

Våra stadgar är som regelverk för hur organisationen skall fungera.

Motioner och motionssvar

Förslaget på verksamhetsplan diskuteras i lokalföreningarna och man skriver motioner (förslag på ändringar). Förbundsstyrelsen diskuterar förslagen och lämnar sedan ett svar till kongressen om de tycker att kongressen ska rösta för (bifalla) eller mot (avslå) motionen. Sedan är det ombuden på kongressen som bestämmer hur det blir genom att rösta.

Yrkande

Om man tycker att en motion är bra och vill driva igenom den, så kan man föreslå kongressen att bifalla den, det kallas att yrka. Om man håller med en motion i grunden men tycker att den är felformulerad eller fokuserar på fel sak kan man göra ett ändring-syrkande. Då lyfter man alltså den motionen till diskussion fast med sin egen ändring. Ordningssyrkan-de kallas det när det är saker som gäller mötet som tas upp i yrkan-det, till exempel om man vill ta en paus, och i så fall tar man upp det direkt.

Presidiet

De håller i mötet: fördelar vem

som skall snacka och för proto-koll.

Votering (omröstning):

I slutet av varje debatt så röstar man om vilka motioner som skall gå igenom. Presidiet frågar först: *Kan vi bifalla motionen?* Och då säger alla som vill bifalla motionen ja. Sedan frågar presidiet: *Någon däremot?* Och då säger alla som är emot motionen ja. Man säger helt enkelt aldrig nej. Om det inte skulle gå att höra vilken sida som vinner eller om man tycker att presidiet hörde fel så kan man ropa votering. Då tar alla istället fram sina röstkort och sträcker upp handen då när man innan svarade ja. Om man fortfarande inte tycker att presidiet räknar rätt kan man i sista hand begära rösträckning och då går av kongressen valda, rösträknare runt och räknar rösterna. När man röstar om vilka som skall sitta på vilka poster brukar man göra så att man har en sluten om-röstning på papper.

Förbundsstyrelsen

Är förbundets politiska och organisatoriska ledning. De är de som har föreslagit verksamhetsplanen och de närvarar på kongressen fast utan rösträtt. På varje kongress så väljs också en ny för-

bundsstyrelse.

Revisorer

Är de som granskar förbundsstyrelsens arbete och förbundets ekonomi, så att det går i den riktning som kongressen avsåg. Vid varje kongress finns det en punkt där de föreslår eller inte föreslår att ge den avgående förbundsstyrelsen ansvarsfrihet, alltså om de i grunden har skött ekonomin och följt förbundets stadgar.

Nomineringar

Om man tycker att någon borde sitta i förbundsstyrelsen eller vara revisor kan man föreslå det till valberedningen.

Valberedningen

Är de som förbereder ett enhetligt förslag på vilka som skall sitta i hela förbundsstyrelsen och vilka som skall vara förbundets revisorer. Alla nominerade som har tackat ja går att rösta på även om de inte är med på valberedningens förslag. Varje kongress väljs också en ny valberedning, om man vill nominera folk till att sitta i valberedningen så kan man göra detta till förbundsstyrelsen.

Rapport/Lokalföreningarna

All work, no play

Göteborg

V^{SF} Göteborg har gjort en hel del de senaste månaderna. Vi har bland annat haft scanningsdag och anordnat en föreläsning om SD på Humanistiska fakulteten och ett öppet möte om studentprotesterna i England tillsammans med Avanti. Vi har fått in en del nya medlemmar denna termin

som har kommit in på ett bra sätt i föreningen och tagit stort ansvar. Ett problem är att styrelsen inte riktigt fungerat som den borde. Verksamheten har skett ganska spontant utan någon långsiktig plan och styrelsen har inte haft möten. Vi saknar också tjejer i föreningen vilket hänger ihop med att vi är underrepresenterade

på kvinnodominerade institutioner. Vi har nu tagit juluppehåll men ska försöka att under julen skriva en väggtidning som vi ska sätta upp på Göteborgs Universitet och Chalmers de första veckorna när terminen börjar.

Uppsala

Arbetet efter valet har flutit på relativt bra för ^{vsf} Uppsala. Vi fick en del nya medlemmar under början av terminen som var aktiva under valrörelsen och som har fortsatt vara engagerade i ^{vsf} även efteråt. Under utvärderingarna i slutet på september var vi alla överens om att det är viktigare nu än kanske någonsin tidigare att börja direkt med arbetet med att vända opinionen

och få bort den borgerliga regeringen och inte tänka att det är långt kvar till nästa val. När vi har en högerregering som blivit omvald för första gången och ett rasistiskt parti i riksdagen innebär det att det blåser högervindar som inte kommer avta utan ett hårt arbete från vänsterhåll.

Trots valförlusten var också engagemanget på topp under den första tiden efter valet och vi ansåg att vi

både borde och hade kapacitet till att utöka våra aktiviteter. Dock såg vi ganska kort tid efteråt en nedgång i engagemanget bland medlemmarna med relativt få deltagare på aktiviteterna, vilket till viss del har hållit i sig under terminen.

Annars har hösten inneburit att fokus flyttats från den större valrörelsen till mer lokala frågor rörande Uppsala Universitet, vilket både är

vår bas för att bearbeta opinionen och den miljö vi i vanliga fall jobbar med att förbättra.

Dessvärre har vi tillsammans med de andra studentföreningarna, och alla andra organisationer också för den delen, nu förbjudits att kampanja i universitetets utrymmen efter ett mycket märkligt beslut från universitetsledningen. Detta har varit en aktuell fråga som vi har samarbetat med andra kårpartier kring för att få till stånd ett hävande av beslutet, framförallt då det finns en diskussion om att det strider mot högskoleförordningen.

Vi har även gjort försök med att

Umeå

Lokalföreningen i Umeå har haft en enormt rivig höst, i alla fall till en början. Efter valet hade vi tack vare effektivt propagerande, informering och ockuperande lyckats värva uppåt 30 nya medlemmar. Under själva valrörelsen såg vi till att alla var konstant peppade och aktiverade, men efter valet tonades det ut aningen. Vi föll tillbaka från det offentliga rummet till våra socialistiska diskussioner bakom stängda dörrar (som vi för övrigt värderar väldigt högt), vilket ledde till att alla fick grundlig skolning i allt vad vsvf står för och innebär, men dessvärre

ha ett bokbord och flygbladsutdelning efter beslutets införande, en aktion som inte fortgick särskilt länge men som ändå lyckades väcka viss uppmärksamhet och diskussioner med andra engagerade studenter, dock främst sådana som redan var aktiva i andra organisationer.

Utöver detta har vi startat upp en studiecirkel om feminism och jämställdhet. Som ett delmål i detta hade vi att locka nya studenter och väcka intresse för organisationens arbete, något som tyvärr inte har lyckats. Till viss del beror detta förmodligen på att det låga deltagandet på våra aktiviteter innebar svårigheter med

minskade den utomparlamentariska aktivismen märkbart.

Vårt mål i vår är att ta nya utåtriktade tag, sammanfatta alla våra kunskaper och idéer till handlingsbaserad aktion, vara ute bland folk och få, trasiga och små, vi ska visa att vsvf i år igen är Umeås största, mest aktiva, seriösaste, och rödaste kårparti.

Lund

Lund pågår nu en mycket omtyckt och välbesökt studiecirkel om boken *Jämlikhetsanden* av **Wilkinson/Pickett**. Argument för

marknadsförandet av studiecirkeln.

Vi har haft aktiviteter ungefär en till två gånger i veckan den senaste tiden, med vissa undantag. Dessa har t.ex. varit medlemsmöten, affischerande och sociala aktiviteter. Vi har även varit fortsatt aktiva i kårfullmäktige, där vi inte kunnat göra alltför mycket mellan tillfällena då vi sitter i opposition men desto mer under själva mötena där vi haft en väldigt god närvaro. Målet är nu att fortsätta med att synas och nå ut till folk så mycket som möjligt under de förhållanden som råder.

varför ett jämlikare samhälle är bättre vässas och taktiker för att nå ditåt diskuteras. vsvf:s kongress närmar sig som bekant och vi har på möten diskuterat verksamhetsplanen och motioner.

Vi har också startat ett samarbete med Lunds S-studenter angående Folkpartiets lokala förslag om fler volontärer inom äldreården. Vi ska gemensamt göra en aktion för att försvara den allmänna välfärden och uppmana kommunen att ta sitt ansvar. En större seminariedag till våren om privatiseringar är också i startgrupparna.

Debatt /VSF Malmö

Sommarkursen, en institution för bra för att bortprioritera!

Vi i vsf Malmö har skrivit en motion om att vi skall ha kvar sommarkursen. För er som inte vet så har vsf tidigare anordnat en central studiemedelsberättigad sommarkurs på Kvarnby folkhögskola, som vem som helst har kunnat läsa och få studiemedel för, under sommaren och där vi i förbundet själva har fått bestämma ämne och innehåll. Vi som skrivit motionen förstår att man inte vill skriva in för mycket i en verksamhetsplan, att det kan vara svårt att förutse förbundets

förutsättningar och att det därmed är bra att hålla verksamhetsplanen på en inte för hög nivå. Men samtidigt så tror vi att sommarkursen kan vara något av det viktigare som förbundet gör som förbund.

Självklart skall vi ha andra kurser. Och vi är positiva till iden om att utveckla samarbetet med Kvarnby. Men hur många kurser finns det där vi har möjlighet att träffas? Hur många kurser finns det där vi rekryterar även utanför förbundet och där de som läser, genom att kursen är studi-

emedelsberättigad, har möjlighet att satsa helhjärtat på ideologi och aktivism?

Det finns många sätt att utveckla sommarkursen. Och väldigt många andra alternativ att komplettera den med. Men vi menar att det är viktigt att fastslå att vi skall anordna den. Vi förstår att det är mycket arbete, men kanske finns det sätt att sprida arbetet så att även aktivister i lokalföreningarna ansvarar och inte bara förbundsstyrelsen? Kanske kan vi samarbeta med andra organisa-

“För många utanför VSF har sommarkursen just varit vad VSF är. En öppen miljö som erbjuder alternativa och kritiska studier, till studenter som tröttnat på den borgerliga hegemonin på universiteten.

tioner i genomförandet av kursen?

Sommarkursen är en chans att värva medlemmar. Sommarkursen är en möjlighet att utveckla våra studier och bilda oss tillsammans. Men kanske framförallt är sommarkursen ett forum där aktivister från hela förbundet träffas, och har tid att gå in på djupare interna debatter, utbyta erfarenheter och lära känna varandra. För många utanför VSF har sommarkursen just varit vad VSF är. En öppen miljö som erbjuder alternativa och kritiska studier, till studenter som tröttnat på den borgerliga hegemonin på universiteten.

Självklart är vi mycket mer än så. Vi är de som aldrig slutar säga: bygg bort bostadsbristen, de som säger emot borgarnas myter om att det inte finns utrymme för att vi skall få ett studiemedel som gör det möjligt för oss att leva över fattigdomsgränsen.

Vi är de som fixar gratis kurslitteratur. Vi är aktiva i solidaritetsrörelser, i kampen mot nedskärningarna. Vissa av oss ockuperar hus, andra är aktiva i kårer.

Vi är ett brett förbund. Och vi behöver ideologi för att binda samman alla grymma saker vi gör. Vi behöver de politiska diskussionerna, interndebatten, för att se hur allt hänger ihop.

Sommarkursen kan bidra till detta. Det finns få institutioner som har så bra förutsättningar till att bli både en rekryterande kraft, och ett sätt att internt utveckla våra studier och vårt förbund. Det är mycket jobb. Men andra organisationer, som inte heller har anställda, klarar av det.

Som sagt, så vill vi ha kvar sommarkursen. Och även om vi fortfarande kan ha kvar den, som det står nu i verksamhetsplanen, så vill vi

slå fast det som en viktig prioritering. Sommarkursen kan användas för att rekrytera medlemmar, för att samordna förbundet, för att skapa interndebatt, för att utveckla oss själva som aktivister så att vi kan göra ett bättre arbete när vi åker hem till lokalföreningarna. Sist men inte minst, så har sommarkursen varit ett sätt att ladda batterierna och att ha roligt tillsammans. Kanske är inte det, det viktigaste, men det fyller också en funktion, och en glad, peppad aktivist, är en mycket bättre aktivist. Vi har chans att erbjuda våra medlemmar en VSF-semester; fylld med aktivism, ideologi, diskussioner. Den chansen tycker vi att vi skall ta.

VSF Malmö

*Nästa sida:
Förbundsstyrelsens svar*

Debatt /Alexander Regander från förbundsstyrelsen svarar Malmö

Nya former för studiearbetet

Förbundsstyrelsen är medveten om att det är en kontroversiell fråga att i verksamhetsplanen inte föreslå att förbundet ska arrangera den traditionella sommarkursen, som ju har en lång och stolt tradition i vårt förbund. Vi tycker därför att det är bra att VSF Malmö har skrivit en motion om detta samt en debattartikel till Pergite. Detta är en fråga som bör diskuteras brett i förbundet så att besluten på kongressen verkligen kommer spegla våra studiebehov såsom medlemmar och lokalföreningar upplever det.

Förbundsstyrelsen anordnade sommaren 2009 sommarkursen enligt tradition och satte ribban högt. Vi ville utveckla sommarkursen och

höja kvalitén. Vi kände oss nöjda över kursen och fick en bra respons från både Kvarnby folkhögskola samt deltagarna på kursen. Arbetet med sommarkursen samt de nära samarbetet med Kvarnby folkhögskola, och det faktum att vi inte lyckades orinda en sommarkurs 2010, ledde till att vi fick nya tankar och idéer om hur vi kan bedriva studier i förbundet.

I verksamhetsplanen skriver vi att en anledning till att vi föreslår ett annat sätt att tänka kring våra studier tillsammans med Kvarnby folkhögskola är att de också har påbörjat en förnyelseprocess när det gäller de politiska studierna med andra delar vänstern. De har skapat en bred plattform som kallas *Vänsterns aka-*

demi. Denna arena kombinerar folkbildning med politisk skolning för Vänsterpartiet, Ung Vänster samt andra delar av vänstern. Förut arbetade Kvarnby mer riktat mot v-familjen när det gäller studieverksamhet, tex genom *Att Förändra Världen*-kursen och VSF:s sommarkurs. Men de har andra förutsättningar nu och en annan inriktning som också gör att vi i VSF bör fundera på vad som är bäst för oss framöver.

Förbundsstyrelsen håller med VSF Malmö helt och hållet i deras beskrivning av sommarkursen och dess vikt för förbundet. Den har varit en självklar del av kongressperioden. Vad det handlar om är att försöka hitta ett sätt att bevara de förde-

“Det faktum att vi inte lyckades ordna en sommarkurs 2010, ledde till att vi fick nya tankar och idéer om hur vi kan bedriva studier i förbundet.”

lar och positiva inslag som funnits i sommarkursen och utveckla dem i vänsterns akademin. vsf Malmö skriver: *Hur många kurser finns det där vi rekryterar även utanför förbundet och där de som läser, genom att kursen är studiemedelberättigad, har möjlighet att satsa helhjärtat på ideologi och aktivism? [...] En kurs som vi själva har fått bestämma ämne och innehåll till.* Vi håller med och vill samtidigt nämna att detta inte försvinner med en ny längre kurs som finns i förslaget till verksamhetsplan. Den nya kursen kommer att möjliggöra för vsf:are att arbeta med politiska studier som kombineras med ideologi och aktivism. Poängen med fs förslag i verksamhetsplanen är att det blir en längre kurs, som förhoppningsvis kan hålla en högre nivå och bättre kvalitet.

vsf Malmö skriver: *hur många*

kurser finns det där vi har möjlighet att träffas? [...] Sommarkursen är en chans att värva medlemmar. Sommarkursen är en möjlighet att utveckla våra studier och bilda oss tillsammans. Men kanske framförallt är sommarkursen ett forum där aktivister från hela förbundet träffas, och har tid att gå in på djupare interna debatter, utbyta erfarenheter och lära känna varandra. Med fs:s verksamhetsplansförslag kommer inte de kortare studierna att försvinna, snarare är det så att resurserna skulle öka att hålla fler kurshelger och förbundsgemensamma studieträffar, om ansvaret för att sköta det praktiska och organisatoriska kring en längre studiemedelberättigad kurs, delegeras till Kvarnby folkhögskola. Den sociala biten av sommarkursen skulle i så fall inte heller försvinna. fs har hela tiden

tänkt och haft ambitionen att fixa som många förbundsgemensamma träffar som möjligt. Vi tror att det kan finnas en möjlighet att utöka förbundskursen i framtiden. Våra erfarenheter har, precis som vsf Malmö skriver, visat att det är otroligt viktigt att vi träffas ofta för att behålla och utöka förbundskänslan.

Nu har vi redogjort för hur vi har tänkt från förbundsstyrelsens sida när det gäller varför vi inte har tydligt skrivit med att vi ska arrangera sommarkursen på traditionsenligt vis. Det utesluter såklart inte att nästa förbundsstyrelse själv eller tillsammans med någon lokalförening kan arrangera en sommarkurs. Vi tycker själva att sommarkursen är bra men att en längre 15 veckors studiemedelberättigad kurs tillsammans med Kvarnby Folkhögskola är en satsning vi inte vill prioritera bort.

VSF och Vänsterpartiet

Vi i VSF har en unik möjlighet att bygga en bred vänster. Tillsammans kan vi skapa en plattform där människor med olika erfarenheter kan mötas och bygga nya strategier. En plattform där vi kan tänka utanför lådan och utmana högern på allvar.

Därför är vi i VSF Södertörn bekymrade över de förslag som innebär ett närmande av Vänsterpartiet och Ung Vänster. Genom att skriva in samarbetet i verksamhetsplanen riskerar vi att skrämja bort många progressiva

krafter och erfarenheter från förbundet. Det är vår gemensamma åsikt att vänstern mer än någonsin behöver samlas och förenas, inte splittras.

Givetvis ska vi samarbeta med både Ung Vänster och Vänsterpartiet precis som vi ska samarbeta med andra grupper som delar våra politiska mål. Men genom att skriva in specifika samarbetspartners i verksamhetsplanen blir vi också indirekt ansvariga för deras beslut, oavsett om vi står bakom dem eller inte. Därmed förlorar vi inte bara den demokratiska

kontrollen över vårt eget anseende. Vi riskerar också att hämma den öppna debatten i vårt eget förbund och stänga in oss i lådan istället för att tänka utanför den.

Varje politisk grupp måste utgå från sin egen verklighet. Vi i VSF Södertörn är verksamma på den skola med flest studenter från arbetarklasshem samt studenter med annan etnicitet än svensk. Samtidigt saknas aktiva Ung Vänsterklubbar i Södertörns Höskolas främsta upptagningsområden: Norra Botkyrka och förortererna kring

“Genom att skriva in samarbetet [med Vänsterpartiet och Ung Vänster] i verksamhetsplanen riskerar vi att skrämman bort många progressiva krafter och erfarenheter från förbundet. Det är vår gemensamma åsikt att vänstern mer än någonsin behöver samlas och förenas, inte splittras.”

röda tunnelbanelinjen. Samtidigt som Sverigedemokraterna, i samma område, har en aktiv lokalgrupp.

Detta illustrerar inte bara vänsterns kris, utan visar också hur olika lokalföreningar har olika förutsättningar. Då vi till skillnad från andra lokalföreningar inte har samma naturliga medlemsbas i Ung Vänstermedlemmar måste vi givetvis arbeta på ett annat sätt. Att bygga en öppen och oberoende rörelse är för oss alltså inte ett alternativ, utan en nödvändighet.

Samtidigt gynnas vi av nödvändighetens tvång. Genom att tvingas arbeta utanför de givna ramarna hittar vi nya sätt att arbeta och lockar därmed till oss olika sorters människor med olika erfarenheter. Det blir också lättare för människor utan tidigare politisk erfarenhet att engagera sig och känna sig delaktiga. Vi är övertygade om att det är just den kreativa miljö som den breda vänstern behöver för att komma ur krisen. Ett oberoende och öppet VSF gynnar därmed inte bara oss utan i

förlängningen även Vänsterpartiet, Ung Vänster, kämpande fackföreningar och alla som delar våra politiska mål.

VSF Södertörn

*Nästa sida:
Förbundsstyrelsens svar*

Debatt /Ellika Sevelin och Hanna Gunnarsson från förbundsstyrelsen svarar på motionen från VSF Södertörn

“Relationen till Vänsterpartiet och Ung Vänster speciell”

Södertörn skriver att *”Vi i VSF har en unik möjlighet att bygga en bred vänster.”* Vi delar inte den uppfattningen. Hur gärna vi än skulle vilja att det vore så är den verklighet som vi ser en annan, där VSF dessvärre är ett relativt svagt förbund. Vi tror inte att VSF har en unik möjlighet att bygga en bred vänster. Däremot tror vi att vi i VSF har en god möjlighet att vara en del av den breda vänster som finns i Sverige och världen. Och vi tror att VSF har en roll att fylla i den rörelsen.

Vi tror att VSF kan organisera människor som inte skulle organisera sig någon annanstans om VSF inte fanns. För att VSF ska kunna fylla den rollen behöver vi samarbeta med andra organisationer.

Det samarbete som vi har med Vänsterpartiet och Ung vänster är av en kvalitativt annan art än andra samarbeten som VSF ingår i. Vi är en del av en gemensam historia, vi delar på många håll i landet lokaler, dricker samma kaffe och använder samma kopieringsmaskin. På första

maj tågar vi gemensamt. Huvuddelen av VSF:s budget kommer från Vänsterpartiet. Utan det samarbete som vi har med Vänsterpartiet skulle vi ha svårt att ha någon fungerande verksamhet.

Att vi samarbetar med Vänsterpartiet och Ung vänster är ingen nyhet i den nu föreslagna verksamhetsplanen. Det har stått i tidigare verksamhetsplaner, det fastslås i vår stadga. Vi menar inte att ett samarbete innebär att vi ansvariga för vänsterpartiets beslut. I många frågor

“Huvuddelen av VSF:s budget kommer från Vänsterpartiet. Utan det samarbete som vi har med Vänsterpartiet skulle vi ha svårt att ha någon fungerande verksamhet.”

skiljer vi oss från Vänsterpartiet, det är inget konstigt med det. När vänsterpartiet gör galna saker skall vi självklart att möjlighet att kritisera det. Och skulle Vänsterpartiet, mot förmodan, bli så vansinniga att vi kände att vi inte längre kunde försvara ett samarbete med dem så får vi helt enkelt hålla extra kongress och avsluta det samarbetet.

Vi tror inte heller att vårt samarbete riskerar att skrämja bort presumtiva medlemmar som inte står vänsterpartiet nära. Att vi idag har

många medlemmar som inte skulle gå med i Vänsterpartiet tyder på motsatsen. Ja, att vi alls för den här diskussionen tyder på motsatsen.

Tyvärr har inlägg om Vänsterpartiet dominerat bloggen det senaste året. Det beror på att de personer som har haft tid och möjlighet att blogga också är de som har arbetat mest kontakterna med vänsterpartiet. Det senaste året har även dominerats av valrörelsen, då vänsterpartiets utspel och politik har varit i medialt fokus. Det skall inte ses som någon riktning

som förbundet tagit utan helt enkelt på att året har dominerats av en valrörelse samt på en något överarbetad förbundsstyrelse.

Ellika Sevelin
Hanna Gunnarsson
från förbundsstyrelsen

Marxismen visar vägen framåt!

Vi har valt att motionera om en ny del till verksamhetsplanen för att vi inte stödjer stora delar av förbundsstyrelsemajoritetens förslag till verksamhetsplan.

Det finns olika sätt att se på hur en verksamhetsplan ska se ut och vilken funktion den ska fylla. Det kan vara ett dokument som endast fastlår kortsiktiga organisatoriska målsättningar. Vi tycker att detta är otillräckligt. Vi menar att en verksamhetsplan måste innehålla en analys av det politiska och ekonomiska läget och ett perspektiv på utvecklingen. Ett parti eller förbud som har som mål att förändra samhället måste ha klart för sig vilka förutsättningar den kommande perioden kommer att präglas av och utifrån detta förbereda sig för handling. Om vi inte har en förståelse av den period vi lever och verkar i kommer vi inte heller att kunna gripa in i stora

händelser när de utvecklas. Utan perspektiv kommer vi som förbund att stå vid sidan om när historien utspelar sig framför våra ögon.

Kapitalismens kris har gjort Europa till ett slagfält. I de flesta länder står det klart att notan för krisen ska betalas av arbetarklassen genom kraftiga nedskärningar i välfärden. I land efter land lägger regeringarna fram åtstramningsbudgetar som är direkta krigsförklaringar på de välfärdssystem som arbetarklassen kämpat fram under efterkrigstiden. Borgarklassen har ingen bra lösning på krisen, den reformistiska delen av arbetarrörelsen har ingen bra lösning på krisen. Det finns ingen inomkapitalistisk lösning på krisen som inte innebär att välfärden skrotas som ett led i att återupprätta profiten och få ekonomin på fötter igen. I många europeiska länder sitter det nu borg-

erliga regeringar eftersom arbetarrörelsens politik med "reformism utan reformer" lett till att de tappat i förtroende hos arbetarklassen.

Den här situationen ställer nya krav på vänstern. Det går inte längre att hålla sig inom ramen för kapitalismen, reformismens ekonomiska grundvalar är sedan länge borta. Vi behöver utveckla ett program som sätter socialismens som ett reellt mål.

Det går inte att tänka att socialismens är något som kanske kan infalla "som en skänk från ovan" för våra barnbarns barn om sisådär 100 år. Kapitalismens kris, reformismens död och borgerlighetens oförmåga att lösa krisen pekar på nödvändigheten av socialismen. De objektiva förhållandena är sedan länge mogna, nu gäller att vi börjar bygga en politik och ett program som utgår från arbetarnas och ungdomens behov,

“Vi menar att en verksamhetsplan måste innehålla en analys av det politiska och ekonomiska läget och ett perspektiv på utvecklingen”

men leder till konfrontation med borgarna och kapitalet. Det gäller att skapa en bro mellan vårt programs socialistiska mål och kampen och dagskraven. Dagspolitiken måste anpassas till programmets mål och inte tvärtom som idag. I slutändan kommer det krävas ett förstatligande av storföretagen och bankerna under facklig kontroll för att bryta kapitalets makt. Men det finns ett behov av att utveckla en hel serie av krav som utgår från våra omedelbara behov men som samtidigt utmanar kapitalismen. Vårt program måste gå i konfrontation med borgarklassen och dess politiska representanter i riksdag och regering.

Vi behöver ett program som både utgår från det mest omedelbara behoven hos arbetare, ungdomar och studenter, tex införandet av ett statligt infrastrukturprogram för byggande av bra och billiga hyresrätter, kraftigt höjda studiemedel, subventionerad kurslitteratur, höjd a-kassa med återinförandet av studerandevillkoret, en allmän fri socialförsäkring för studenter, fri tandvård för alla,

kostnadsfri förskola åt studenter med barn. Vi behöver genomföra särskilda utbildningsåtgärder för att täcka behoven av personal i den offentliga sektorns olika delar; skola, vård och omsorg.

Arbetsmarknaden måste reformeras, förbjud otrygga anställningar, återinför förbud mot privat arbetsförmedling, inför 6h arbetsdag för alla med omedelbar verkan. Allt detta är krav som skulle skjuta fram arbetarklassens positioner och kraftigt förbättra livet för de allra flesta. De är i sig inte krav som hotar kapitalismen, men givet det ekonomiska läget och kapitalismens kris kommer även modesta reformkrav leda till kraftigt motstånd från borgarklassen. För att genomföra våra dagskrav kommer vi behöva utkämpa allt större strider, och till slut bryta med kapitalismen. Trots den allvarliga krisen för systemet har arbetarrörelsen i stort varit tyst. v och s har tävlat med de borgerliga partierna om vem som bäst kan hantera krisen. Ingen har ifrågasatt kapitalismen som system.

Socialismen växte fram just som

en kritik av kapitalismen och fick sin vetenskapliga grund i en kritisk förståelse och analys av kapitalismen genom marxismens framväxt. Arbetarrörelsen bildades för att förändra samhället och avskaffa kapitalismen. Det är åter till detta grundläggande syfte vi måste vända oss till nu.

Vår motion vp3 är inte ett förslag till ett färdigt program utan syftet med motionen är att väcka tankar och lägga fram ett första utkast som kan utgöra en grund för diskussion. Om vi bifaller vår motion kommer den nya förbundsstyrelsen inte i detalj åläggas att genomföra ett särskilt program utan kommer ha frihet att utifrån diskussionerna på kongressen - och med ett nytt sätt att tänka kring verksamhetsplanen och det politiska programmet - kunna utforma en politik som kan bryta med de reformistiska traditioner som dominerar i arbetarrörelsen och visa på en väg framåt för vår rörelse. Vår motion tillför också verksamhetsplanen viktiga analytiska bitar som vi menar är viktiga att ha med om verksamhetsplanen ska kunna leda till utvecklandet av revolutionära krav som länkas till kampen för socialismen.

**John Lyshag
& Alexander Regander**
förbundsstyrelseledamöter
från VSF Göteborg